

Иван Вазов

Пак из тебе хода...

Пак из тебе хода,
о, природо свята,
пак дишам свобода,
гледам небесата.

Пак любя, пак мога
да чувствавам чисто,
да съзирам бога
във всякое листо.

В мен млъква борбата
и човешкият ропот,
внимава душата
в чудния ти шопот;

в небето, в горите
животът се смее,
славей гласовити
из клоните пее,

и вадата бъбли
и шумата шушне,
и облакът пъпли
в бездните въздушни.

И всичко безбрежно,
и всичките твари
здрависват ме нежно,
кат познайник стари.

Юли 1883

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5164>]